

това, чи прѣди двѣ години обратилъ (въ православие) голѣмо число отъ тѣхъ.“

Това е замѣчательно за насъ що са бѣлѣжи о Павликинамъ. Спорядъ какъ то ги описва контъ де Марсигли, видно е явно, чи тѣхни обради, коихъ сѣ тии юще до 1790 лѣта творили, были сѣ исти Старо-български обради, да изпълняваѣтъ богослужение си подъ голѣмы отбрани дръвеса и да приносяѣтъ жъртвы съ пиршества. Такива стари дръвеса (гъбъри) са нахождѣтъ на многы мѣста юще по Българиѣ, дѣ народъ и днѣсь съ благоговѣйность ходи та изпълнява богослужебны приноси. Тии сѣ остали юще отъ врѣмени Кимпровъ-Гъбровъ — Зендовъ, дошавшихъ въ 6-ый вѣкъ прѣди Христа въ Българиѣ и смѣсившихъ са съ прѣждедошавшихъ отъ Хиндистана Самьскрытовъ, за кое другѣдѣ говорихмы. Тѣхни стари жръци Друйди (или по-право Дръвдови, Дръвовѣди отъ дръво) по такива мѣста сѣ изпълнявали Богослужение си. А въ врѣма Христианства наши Българи, тѣхни потомци, забили по тѣхъ мѣста необработены камениа въ видъ кръста и назвали ги чърковища, дѣ сѣ изпълнявали Христианско богослужение помѣсено съ свои стары обрады. Такива кръстове юще са виждѣтъ по Българиѣ. Около Котила има два на изворова полѣня твърдѣ стари, за коихъ старцы сказваѣтъ, чи тамо си чърковали въ старо врѣма. Нахождѣтъ са юще мѣста коихъ зваѣтъ *чърковища*, и днѣсь юще въ Котилъ подъ Разбойнѣ-Горѣ, на едно стръвноравно мѣсто, има чърковище и тамо по нѣкои си дны ходѣтъ стари жени съ гозбы и питие та си поѣдваѣтъ и по-пийваѣтъ *за богъ да прости*, къту прикадѣтъ сами съ ладанъ. А да ходѣтъ подъ нѣкои си стари дървета и да приносяѣтъ жъртвы, печены агнета, бугы-кравы и други гозбы, то юще съществуе по многы мѣста въ Българиѣ, какъ то и нѣкои си старцы и баби да са кръстѣтъ, кога минѣтъ по край нѣкое си уединено голѣмо дърво, и найпаче Гъброво дърво. А що казва замѣчателнаа записка конта де Марсигли, чи Русси изгнали тѣхъ Българи отъ брѣгахъ Дона, акы идолопоклоницы, то чи сѣ живѣли Българи около Дона, нѣще доказательство. И днѣшни тамъ жители твърдѣ малко са отличаваѣтъ отъ Българи по языку и по обичаемъ си; не е чудно да са е приселила нѣкои си отъ тамо колония въ най послѣдны врѣмена въ Българиѣ, за кое гръцкы Архиепископъ е знаилъ, какъ то сѣ са и многи старовѣрци *Липовани* зовими въ Българиѣ приселили ради религиознихъ причинъ. Такива приселения Български отъ Севѣра на Югъ сѣ ставали твърдѣ много, а иманно отъ Волжанскы страны, кое е дало поводъ Византискиймъ писателѣмъ, да мысляѣтъ за Българи чи